

Anna ja kirjojen maailma

Olipa kerran tyttö, jonka nimi oli Anna. Hän oli hyvin yksinäinen, sillä hänellä ei ollut ystäviä. Anna asui vanhempiensa kanssa vanhassa kerrostalossa kaupungin laidalla. Anna oli yksinäinen, koska hänen vanhempansa olivat kaikki päivät töissä.

Annalla oli kuitenkin yksi tapa miten hän selvisi yksinäisistä päivistä: kirjat! Hän rakasti kirjoja ja lukemista yli kaiken. Aina kun vanhemmat lähtivät töihin, hän säntäsi huoneeseensa lukemaan. Annalla oli erilainen huone kuin muilla hänen ikäisillään lapsilla. Hänen huoneensa seinät olivat täynnä kirjahyllyjä, jotka olivat pullollaan kirjoja. Mutta eihän kenenkään huoneessa ole kirjoja loputtomasti, jos aina vain lukee ja lukee.

Niinpä eräänä päivänä Anna huomasi kauhukseen lukeneensa kaikki kirjat, jotka hänen huoneestaan löytyivät. Hetken Annan päässä löi ihan tyhjää. Miten hän nyt voisi lukea, kun ei ollut enää yhtään lukemattomia kirjoja! Sitten Hän muisti: Hän oli kuullut isän ja äidin puhuvan joskus kirjastosta, joka sijaitsi parin korttelin päässä heidän kodistaan. Anna tiesi kirjastosta vain sen, että siellä voisi lukea kirjoja. Niin hän lähti kirjastoon.

Kun Anna saapui kirjaston ovelle, hänen silmänsä revähtivät pyöreiksi kuin pallot ja hänen suunsa aukesi apposen ammolleen. Kirjastossa oli paljon, paljon enemmän kirjoja, kuin hän oli osannut ikinä kuvitellakaan. Sitten Anna kuitenkin havahtui mietteistään siihen, että kirjastossa oli kuoleman hiljaista. Hän katsoi ympärilleen ja huomasi, että kirjasto oli aivan tyhjillään. Anna lähti tutkimaan ja huomasi, että kirjaston missään nurkassa ei ollut ainuttakaan elävää olentoa. (Tai niin hän ainakin luuli, sillä silloin hän ei vielä tiennyt, että kirjat ovat eläviä.)

Anna meni kirjahyllyn luo, jossa luki: Lasten satukirjat. Hän lähestyi hyllyä ja huomasi, että kirjojen välistä loisti ihmeellistä valoa. Anna kurotti valoa kädellään. Yht'äkkiä hän tunsu voimakasta imua kädessään ja hän tunsu kutistuvansa pienemmäksi ja pienemmäksi. Sitten hän huomasi lopulta olevansa kirjahyllyssä kahden kirjan väliin painautuneena. (Tosiaan, kahden *muun kirjan* välissä, sillä hän oli muuttunut itsekin kirjaksi.) Kun hän huomasi muuttuneensa kirjaksi, hän ei oikein tiennyt mitä hänen pitäisi tehdä, sillä hän ei osannut muuttua takaisin tytöksi.

Pian Annalle kuitenkin selvisi mitä hänen oli tehtävä, sillä hänen vieressään oleva kirja alkoi puhua. Se sanoi näin:

— Hyvää päivää, minä olen Peppi Pitkätossu. Minkä niminen kirja sinä olet?

Ja Anna vastasi:

— En oikein ole vielä valmis satu, joten en tiedä minkä niminen tarinastani tulee, mutta aion kirjoittaa sen sitten, kun pääsen takaisin ihmiseksi. Olen nimittäin muuttunut juuri äskettäin kirjaksi, enkä oikein edes tiedä, miten se kävi.

Peppi Pitkätossu pohti hetken ja sanoi lopulta:

— Ehkä sinun pitäisi tulla tänään kirjaston kirjojen kokoukseen. Kirja-Anna hyväksyi ehdotuksen, ja niin hän lähti Pepin kanssa kokoukseen.

Peppi kertoi Annalle, että satukirjoilla oli oma päällikkö, ja kokouksessa Anna tapaisi päällikön, joka johtaisi kokousta.

Kun he saapuivat hyllyyn, joka oli sovittu kokouspaikaksi, sinne oli jo saapunut muitakin kirjoja. Kaikkien keskellä seisoi suuri ja paksu satukirja, jossa luki *H.C. Andersenin satuja*. Kun kirjat huomasivat, että joukossa oli uusi tulokas, he rupesivat heti kyselemään Peppi Pitkätossulta, kuka uusi kirja oli, ja Peppi sanoi:

— Saanko esitellä: Tyttö, joka on muuttunut kirjaksi! Kirjojen joukossa kuului kohahdus, ja kaikki alkoivat supista pienissä ryhmissä. Lopulta päällikkö hiljensi kirjat ja alkoi puhua:

— On olemassa eräs ennustus, jossa sanotaan näin: *Kun kirjoilla on hätä, ei tyttö heitä jätä, vaan kirjaksi hän muuttuu avun tarjoten.*

Kirjojen joukosta kuului hyväksyviä huokauksia, ja päällikkö jatkoi:

— Olen tässä miettinyt, että sinä voisit olla se tyttö josta ennustuksessa puhutaan.

Anna mietti hetken, ja kysyi sitten:

— Onko teillä sitten joku ongelma, jonka ratkaisemiseen tarvitsette apuani? Auttaisin mielelläni, koska olen aina ollut kiittollisuudenvelassa kirjoille siitä, mitä ne ovat tuoneet elämäni hetkinä, kun olen ollut yksin kotona.

Päällikkö katsoi ympärilleen ja huokaisi raskaasti. Sitten hän kääntyi puhumaan Annalle:

— Kuten olet ehkä jo huomannutkin, kirjastossa ei ole näkynyt viime aikoina juuri yhtään ihmisiä, ja syynä siihen on tietysti puhelimet. Kaikki ihmiset ovat jatkuvasti nenä kiinni ruudussa, eikä kukaan lue meitä. Seisomme täällä hyllyssä, eikä kukaan edes muista, että kirjoja on olemassa.

Kaikki muutkin kirjat nyökyttelivät surullinen ilme kasvoillaan. Kirja-Anna rupesi säälimään kirjoja ja sanoi:

— No niin, no niin, ei teillä ole syytä huoleen. Tulkaa kaikki huomenna tähän samaan paikkaan, niin olen varmasti siihen mennessä keksinyt jotain. Niin kokous loppui, ja kaikki kirjat lähtivät omiin hyllyihinsä odottamaan huomista kokousta.

Anna ja Peppi lähtivät yhtä matkaa takaisin Pepin hyllyyn. Kun ne pääsivät paikoilleen, Anna alkoi kuumeisesti miettiä, miten hän voisi auttaa kirjoja. Lopulta hän keksi vastauksen: Jos puhelimet eivät toimisi, ihmisten olisi pakko keksiä muuta tekemistä, ja sitten he alkaisivat lukea. Kirjojen olisi tietenkin katkaistava sähköt, jotta laitteet eivät toimisi. Ainut ongelma oli kuitenkin se, että eivät kirjat itse voisi tehdä mitään sellaista. Hän kuitenkin muisti, että jos hän voisi itse muuttua takaisin tytöt, niin hän voisi auttaa kirjoja sähköjen katkaisemisessa. Huomenna hänen pitäisi vielä kysyä päälliköltä tietäisikö se, miten voi muuttua takaisin ihmiseksi. Niin Anna kävi nukkumaan tyytyväisenä keksimäänsä suunnitelmaan.

Kun päivä valkeni Peppi ja Anna heräsivät ja muistivat, että heidän oli lähdettävä kokoukseen. Saavuttuaan kokouspaikalle he huomasivat etteivät olleet ensimmäisiä paikalla. Kokoukseen oli saapunut jo paljon kirjoja ennen heitä. H.C. Andersen pyysi hiljaisuutta ja kysyi sitten Annalta:

— No niin, oletko saanut mitään ideoita kasaan? Kirja-Anna kertoi muille suunnitelmastaan ja kirjat olivat tyytyväisiä. Hän melkein unohti kysyä päälliköltä siitä, miten voisi muuttua takaisin ihmiseksi, mutta muisti sittenkin:

— Minulla on eräs seikka, jossa tarvitsen apuani. Miten voisinkin muuttua takaisin ihmiseksi, auttaakseni sähköjen katkaisemisessa? Päällikkö vastasi:

— Voit muuttua takaisin tytöksi pyörimällä viisi kertaa ympäri ja käymällä makaamaan pyörimiseen jälkeen. Tämä pitää suorittaa siinä hyllyssä, jossa muutuit kirjaksi.

Sitten Anna hyvästeli kirjat ja meni takaisin hyllyyn, josta oli tullutkin.

Kun Anna oli pyörinyt viisi kierrosta päällikön sanojen mukaan, hän kävi makuulle ja odotti. Ensin hän luuli tehneensä jotain väärin, mutta sitten alkoi tapahtua. Annan päässä vain pyöri ja pyöri sitten, humps, hän seisoi taas tyttönä satukirjahyllyn edessä. Hetken Anna vain seiso, mutta sitten hän muisti mikä oli hänen tehtävänsä.

Anna rupesi etsimään kirjaston sähkökaappia, ja lopulta hän löysi sen kellarista. Kirjaston kellarista pystyisi säätämään koko kaupungin sähköjä. Hän avasi kaapin ja liikutti hitaasti kätensä off-napin päälle ja painoi sitä. Yht'äkkiä valot sammuivat joka puolella. Anna haparoi pimeässä, mutta löysi kuin löysikin portaat sisälle kirjastoon kellarin pimennosta. Kun Hän pääsi pois kellarista, hän ihmetteli miksi kirjastossa ei ollut kokonaan pimeää. Lopulta Anna huomasi, että valo tuli kirjoista, koska ne loistivat pimeässä. Se oli upea näky!

Hetken ihailtuaan Anna lähti kirjastosta ja saapui reippaasti kävellen kotiovelle. Kotiovella hän tuli ajatelleeksi sitä, kuinka paljon hän oli kuluttanut aikaa kirjana ollessaan. Olivatkohan vanhemmat jo soittaneet poliisit hänen peräänsä? Anna meni sisään ja huomasi, että äiti ja isä eivät olleet vielä tulleet töistä. Hän katsoi kelloa ja huomasi, että aikaa oli kulunut noin puoli tuntia siitä, kun hän oli lähtenyt kotoa. Kirjojen maailmassa kaksi päivää oli siis Annan maailmassa vain puoli tuntia!

Hän meni huoneeseensa ja hetken päästä kuuli oven kolahtavan. Äiti ja isä saapuivat siis kotiin. Äidillä oli asiaa Annalle:

— Anna, oletko saanut valoja toimimaan? Työpaikalta katkesivat sähköt eivätkä mitkään laitteet toimi. Ei voida edes katsoa uutisia telkkarista.

Anna mietti hetken, ja vastasi sitten:

— Voisimmehan tehdä tänä iltana jotain muuta. Käydään vaikka kirjastossa lukemassa kirjoja! Isän ja äidin mielestä ehdotus kuulosti hyvältä, ja niin he lähtivät yhdessä kirjastoon. Vanhemmatkin olivat ihmeissään valosta, joka loisti kirjoista. Anna ohjasi vanhempansa satukirjahyllyn luo. Isä ehdotti:

— Luetaan vaikka H.C. Andersenin satuja! Se oli lempikirjani, kun olin pikkupoika.

Perhe istui mukavalle sohvalle lukemaan. Isä aloitti lukemisen, ja niin he istuvat siinä monta tuntia lukemassa. Juuri kun he ovat saaneet kirjan luettua, ovesta astui poliisi.

Poliisi sanoi:

— Käyn vain tarkistamassa sähkökaapista, onko kaikki kunnossa. Ettehän te ole nähneet kenenkään menevän kellariin ennen minua?

Isä vastasi:

— Emme ole. Toivottavasti sähköt saadaan pian takaisin.

Poliisi meni kellariin ja palasi hetken päästä takaisin:

— Sähköt oli jostain syystä kytketty pois päältä. Mutta onneksi saatiin valot ja laitteet taas toimimaan.

Äiti, isä ja Anna lähtevät takaisin kotiin. Kotiin saavuttuaan äiti sanoo:- Olipas mukava ilta! Taidankin vinkata kavereille Instagramissa, miten hauskaa on viettää lukuiltaa perheen kanssa! Parin päivän kuluttua äiti tuli töistä kotiin ja sanoi:

— Kaikki kaverini tykkäsivät Instagramissa vinkistäni, ja kommentoivat lukemisen olevan hauskaa perheen kanssa!

Anna myhäili tyytyväisenä. Hän oli onnistunut tehtävässään!